

ХРИСТОС - ВЕЛИКИЯТ ЛЕКАР

Фреда и Гордън Линдзи

БОЛЕСТИТЕ СА ЕДНИ ОТ НАЙ-СЕРИОЗНИТЕ УДАРИ СРЕЩУ СЕМЕЙСТВОТО

Наскоро прочетохме в едно американско списание, че средно статистическото семейство трябва да отделя 40 долара месечно, за да плати разходите си за медицинско обслужване. Годишно това са почти петстотин долара. Някои семейства не боледуват често и не харчат толкова много, но за други болничните разходи възлизат на хиляди долари. Има хора, които за да платят скъпото си лечение, са принудени да продадат и жилището си.

Финансите са само едната страна на въпроса.

Другата е, че тези, които страдат с години, нямат възможност да водят нормален живот. Лекарите често успяват да намалят болката и понякога постигат забележителни резултати, но независимо от това, те самите признават ограничените си възможности и не винаги дават гаранции, че пациентът им ще се възстанови.

БОЛЕСТТА ЧЕСТО АТАКУВА БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Ракът може изведнъж да повали човек, който видимо изглежда напълно здрав. В ранна фаза хирургическата намеса би могла да помогне, но много са случаите, в които болестта се проявява отново, независимо от огромните разходи за лечение.

Разбира се, има хора, които оздравяват и заживяват нормално, но все пак колко са те?

БОЛЕСТИТЕ СА ВРАГОВЕ НА ЧОВЕШКИЯ РОД

Може би една от най-големите заблуди, внушавани от религията, е тази, че болестта се счита за “Божия воля” и едва ли не “прикрито благословение”. Проповедниците на тази доктрина показват обаче с

действията си, че не ѝ вярват, защото когато самите те се разболеят, тичат по лекари с надеждата за помощ.

Ако живееш това, което говорех, би трябвало да благодарят на Бога за болестта си, а не да гледат да се отърват от “Божията воля”.

Факт е, че болестта е дяволска работа, както ясно е посочено в Библията (Йов 2:7, Деяния 10:38).

НАШИЯТ СЕМЕЕН ЛЕКАР

В следващите страници ще ви разкажем как Господ помогна да победим болестта в нашия дом. Вярваме, че разказът ни ще подкрепи тези, които имат страдащи в семейството си.

Не трябва да си мислите, че човек получава благословието “здраве” и “изцеление” от Бога без духовна битка. Казваме го от личен опит, защото много пъти ни се налагаше да парираме изпълнените атаки на врага. (Нямаме предвид заболяване от рода на простуда или грип.) Дяволът направо ни нанасяше смъртоносни удари и само чрез Божественото чудо ние оцеляхме. Победихме и такава болест като рака. В напреднала възраст, майка ми, получи инсулт. И Бог извърши поредното чудо. Синът ни се роди с кривогледство, едното му око беше дотолкова изкривено, че зеницата почти се скриваше зад носа му. Другото ни дете ослепя с едното око. Много пъти смъртта е настъпвала срещу нас. Независимо от това, сега можем от все сърце да свидетелстваме, че Бог никога не ни изостави. Той прояви огромната Си милост към нас, за да издържим на ударите. Бог отговаряше на нашите молитви и донесе освобождение във всеки един случай.

Ще ви разкажем как Той ни помогна да се справим със здравословните проблеми, как ни даде възможност да се радваме на благословиенията - изцеление и здраве. Вярваме, че нашата драматична история ще окуражи и благослови всички, които я четат, защото това, което Бог направи за нас, Той може да направи и за вас.

ПТОМАИНОВОТО ОТРАВЯНЕ *

* (Бел. на редактора: птома-труп, на гръцки. Птомаиновото отравяне се предизвиква от органическо азотно съединение, което се образува при гниене на животински трупове и растения.)

В ранните години на служението ми, по време на първа та ми съживителна кампания в една палатка, в градче в Южна Калифорния, бях поразен от птомаиново отравяне, което можеше да има фатален

край. Не разбрахме веднага откъде ми дойде тази атака, но си помислих после, че може би е от храната. Приятелите ми ги нямаше този ден. Около обед ме свиха остри болки и аз полегнах с мисълта, че бързо ще ми мине. Но точно това не трябваше да допускам. Защото, ако веднага бях взел власт над болките в името на Исус, сигурно щях бързо да се оправя. А вместо това ме сгърчиха такива агонизиращи пристъпи, които така ме омаломощиха, че изобщо не бях в състояние да се моля. Ето че допуснах грешката, която повечето християни правят. Вместо да се противопоставят на врага, когато той се появи с първите симптоми, хората се оставят болестта да ги събори, и преди да се усетят, Сатана вече е осигурил настъплението.

Когато братята се върнаха, видяха, че съм зле. Молиха се за мен, но междуременно не получих очакваното освобождение, напротив, гърчовете се засилиха. Няма да преувелича, ако кажа, че страданието беше кошмарно. Само който е имал такива болки, знае колко е болезнен спазъмът, още повече, че пристъпите не бяха краткотрайни - за час или ден, а продължиха на интервали - близо две седмици.

Естествено братята доста се притесниха, че състоянието ми не се подобрява. Едни мили съседни, които идваха на нашите богослужения, на драго сърце ме приеха в дома си. Но независимо от добрите им грижи и условия, които ми предоставиха, положението ми бързо се влошаваше. Не се хранех, дори само при мисълта за ядене ми прилошаваше.

След няколко дни, когато нямаше и признак за подобряване, тези добри хора много се уплашиха и настояваха да повикам лекар.

Благодаря на Бога за лекарите, но трябва да свидетелствам, че именно Бог се разкри като моят най-голям Лекар, и аз винаги съм чувствал, че трябва да се облека само на Него. Освен това, нали самите ние проповядваме, че Христос може да изцелява и сега?! Ако лично аз не можех да покажа на хората, че се доверявам на Бога, та нали моето проповядване щеше да е фалшиво?

Семейството, в което се намирах, изпадна в паника. Те знаеха малко за Божественото изцеление, само това, което им бяхме проповядвали. По ясно им беше, че състоянието ми непрестанно се влошава и ако не се преприемеше нещо, можех да си умра в ръцете им. Затова нямаха голям избор - или трябваше да извикат лекар, или повече не можеха да ме държат в дома си.

За щастие д-р Джон Г. Лейк, който тогава беше в Сан Диего, изпрати бележка да се пренесе в неговия дом. Ще му остана вечно благодарен за голямата грижовност и гостоприемство. Пътуването до Сан Диего

беше жестоко за мен, въпреки че шофьорът беше много внимателен по пътищата.

Д-р Лейк, който се беше молил за десетки и хиляди, и беше видял множества освободени, всяка вечер се молеше за мен. Независимо от това, изглеждаше, че нищо не можеше да спре възпалението, от което все повече и повече отпадах. В ума ми се загнезваше мисълта, че смъртта приближава. Постоянното слабеене на тялото ми и мъчителните болки ме караха да допусна фаталния край.

Все пак обмислях причината за всичко, което ми се случи. Защо трябваше да бъда “отрязан” в самото начало на своето служение? Защо след няколко часа майка ми трябваше да получи телеграма: “Вашият син почина в толкова и толкова часа.” Представих си за мъката, която щеше да я сполети. Аз исках да проповядвам Евангелието, Добрата вест, повече от всичко на света. Но се оказваше, че моето служение ще завърши безсмислено. Това ли беше волята на Бога?

Но Бог изяви Себе Си. Първо, чрез Словото Си. Сестра Лейк беше любезна да ми даде няколко проповеди на съпруга си по темата за изцелението. Докато четях тези послания, вниманието ми бе отклонено от страданието и насочено към силата на възкръсналия Христос. Дори започнах да чувствам как вратата се раздвижваше в моята душа. Думите, цитирани от апостол Петър в Деяния на апостолите 10:38 относно Исус, “Който обикаляше, като правеше добрини и изцеляваше всичките угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него”, оставиха трайна следа в мен. Стиховете в Лука 13 глава, когато Исус изцели прегърбената жена, ми показаха, че недъгът бе причинен директно от връзващата сила на Сатана. За миг в съзнанието ми проблесна, че не беше Божията воля да умра, а волята на дявола. Той беше този, който щеше да се радва, ако можеше да спре моето служение преждевременно.

Други стихове също дълбоко ме докоснаха - Марко 11:22-24. И до днес те са ми любими. Думите: “За всичко, което поискате в молитва, вярвайте, че го получавате, и ще ви се сбъдне” ме завладяха. Изгръваше светлина и аз започвах да разбирам разликата между пасивната и активната вяра. Тук имаше пряко предупреждение за моето моментално изцеление, ако посмеех да го приема!

Не можех повече да чакам. Звънчето за повикване висеше до мен и аз го дръпнах. Домашната помощница влезе и ме запита какво искам. Казах й доста безцеремонно, че искам дрехите си, за да стана. Не помня какво отвърна, освен, че се поколеба, може би защото ме взе за

откачен. Но вярата бе лумнала в душата ми и аз настоях: “Хайде! - казах й. - Нали си се молила за изцелението ми. Вярвай на собствените си молитви и ми донеси дрехите!” Пообъркана, сестрата май реши да се пошегува с мен и ми донесе дрехите. Не знаех как съм се облякъл, защото бях твърде слаб, а и спазмите не бяха спрели, но мислите ми вече не бяха насочени към болките, а към живата реалност на обещанието на Бог. Аз знаех, че съм изцелен!

Бях прекалено отслабнал и дрехите ми висяха смешно, но не им обръщах внимание. Мигновено започнах да славя Бога за изцелението си. В този момент спазмите ми изчезнаха. За първи път от много дни насам почувствах глад. Седнах и се нахраних, за учудване на всички, освен на семейство Лейк, което беше свикнало да вижда чудеса.

Аз наистина бях изцелен!

Има нещо, обаче, което Бог ми показа с моето изцеление; нещо което няма никога да забравя. Ако Бог милостиво ме изцери след като бях на косъм от смъртта, колко повече Той благоволяваше да ме освободи и защити от болестта! Осъзнах, че Бог държеше да изпълни Своето обещание да ме пази от болести.

И така, през следващите години, аз и семейството ми доказахме, че Господ не само лекува болестите ни, но и че Той може да ни пази от напасти. Той не ни е оставил и ние убедено можем да препоръчаме Христос като Лекар на всеки дом.

ДВА ВАЖНИ УРОКА

През този период научих два важни урока:

1. Вярата е действие. След молитва за изцеление идва време да се действа според Божието слово. Освобождението дойде върху мен в момента, когато аз действах в съгласие със Словото.

2. Въпреки, че е чудесно да бъдеш изцелен, по-добре е да избегнеш болестите, преди те да те нападнат. Божието слово ясно учи, че Божественото здраве, а не толкова Божественото изцеление, е Божият план за вярващия (Изход 15-26).

МАЙКА МИ БЕ ИЗЦЕЛЕНА ОТ РАК

За около десет години се радвах на благословено здраве, рядко преживявайки нещо повече от простуда.

Но един ден докато бях на три хиляди мили от дома си получих писмо от баща ми. Обикновено майка пишеше писмата и като видях, че писмото бе с почерка на татко, разбрах, че нещо се е случило.

Мама беше много болна. Тестовете доказвали, че имала рак! (Какъв ужас предизвиква тази дума в сърцата на толкова много хора!)

Един лекар препоръчал моментална операция, която била много скъпа и нищо повече от обещание за кратка отсрочка на неизбежното. Но мама, която имаше огромна вяра в Бога, се бе решила да се довери за изцелението си само на Него.

Бях далеч от дома и копнеех да съм до маминото легло, но безпаричието ми не ми позволяваше да пътувам. Живеех в стара училищна сграда със счупени прозорци и провиснала на една панта врата. Коленичил до една пейка, оставих Библията и я отворих на едно от големите обещания на Бог: “Каквото и желание да имате, вярвайте, че сте го получили и ще го имате.” Не се молих дълго. Струваше ми се, че Божията сила беше навсякъде около мен. Казах: “О, Боже, Ти знаеш, че майка ми е на 3000 мили разстояние, но Ти имаш цялата сила и власт над нея. Аз съм се молил за толкова други хора и те са били изцелени, сега животът на майка ми е в опасност! В този момент вярвам, че точно Твоята сила разрушава този рак и майка ми ще живее.” Когато станах, бях уверен, че освобождението е дошло!

След четири дни аз взех пощата, и намерих писма за мен (въздушна поща). Бяха с почерка на мама. Застанал във фоайето на пощата, аз едва не разкъсах плика от нетърпение. В долния край на страницата видях думите “Алилуя! Слава на Бога! Бог извърши чудо! Ракът го няма!”

По времето, когато съм се молел, две жени дошли у дома при мама. Едната силно вярвала, но другата нямало толкова голяма вяра. Както те чакали Господа в молитва, мама изведнъж възкликнала: “Нещо става и аз вярвам, че съм излекувана!” Едната от тях изтичала в кухнята с плач и казала: “Горката Ефи, отива си! Една моя роднина преди да умре се почувства по същия начин и на другия ден умря. Те всички си мислят, че оздравяват, точно преди да умрат!” Но мама казала: “Това бе докосването на Бога!”

Скоро станала от леглото, отишла в банята и изхвърлила рака. Тя наистина беше изцелена чрез чудо!

След няколко месеца беше в Калифорния, за да свидетелства за Божията благодат на приятели и роднини. Срегнахме се там. Каква чудесна прегръдка между майка и син! Бог беше извършил чудото и изпълнил Своето обещание!

Три неща, на които ме научи Бог

1. Когато те връхлети смъртоносна болест, не се паникьосвай! Не може едновременно да се страхуваш и да имаш вяра. Не гледай симптомите и не позволявай на страха да обхване сърцето ти. Гледай на Божието слово и му позволи да те окуражава, за да запазиш вярата си.

2. Вярата действа моментално и от разстояние. В мига, когато се молах и вярвах в Бог, изцелението дойде върху майка ми, която беше на три хиляди мили от мен. Ако някой вярващ няма възможност да се моли върху рамото ти, не се отчайвай. Бог е приготвил отговор за всяка ситуация.

3. След като бъдеш изцелен, дръж на обещанието и вярвай, че Бог ще поддържа изцелението ти. Чувал съм за рак, който се е възстановил, след като човекът е бил освободен, но това се случва рядко, и дори да е вярно, човекът е получил най-малко спасението на душата си.

ЖЕНИТБА

Дойде време, когато се ожених за млада дама, която живееше в Портланд. Тя беше чудесна християнка и имаше силна вяра в Бога.

Обаче, никой не я бе обучил в истините за Божественото изцеление. След известно време бе изпитана вярата ѝ в Бога именно в областта на изцелението и здравето, по начин, по който дори самият аз не бях изпитан.

Но ще оставя тя да ви разкаже своята история.

КОШМАРНАТА ТУБЕРКУЛОЗА

На всяко семейство му трябва добър домашен лекар, тъй като едва ли има жив човек, който през живота си да не се е нуждаел от медицинска помощ, дори и съвсем рядко.

Позволете ми да ви представя личния ни семеен Лекар.

Скоро след като Гордън и аз се оженихме, това беше преди 22 г., отидохме в Билингз, Монтана, за да основем нова църква. Там аз бях ръководител на хвалението, преподавател в неделното училище, ръководител на младежите и прочие. Освен това, двамата със съпруга ми, ходехме от къща на къща през деня да раздаваме обяви и да каним гражданите на нашите богослужения.

По тези места се изливаха много дъждове. Всичко тук бе прогизнало във вода. Всяка вечер, след като водех хвалението, слизах от платформата със затруднено дишане и мокри крака. Въздухът беше

постоянно наситен с влага. В резултат на това развих тежка простуда с лоша кашлица.

Тогава съпругът ми и аз решихме да си отпочинем и той ме отведе с колата да бащиния ми дом в Орегон, Портланд. Остави ме там и се върна в Билингз.

След десет дни една сутрин, докато се опитвах да вдигна един стол, който никак не беше тежък, аз припаднах. Сестра ми ме сложи на леглото, и плачейки, ми каза, че цялото семейство е уверено, че имам туберкулоза, но не искали да ме стряскат.

Туберкулоза! Каква ужасна дума! Аз също се боях, че имам туберкулоза, но не си позволявах да мисля за това. Но сега когато и сестра ми го каза, се уплаших дали това не беше истина?

По настояване на семейството ми направиха рентгенови снимки на дробовете. Резултатът показа, че по-здравият дроб има петна от туберкулоза, а другият е толкова запълнен с течност, че се показва само като облак.

Лекарите бяха на мнение, че трябва да прекарам една година на легло или в санаториум.

Възрастта ми беше като че ли единственото положително нещо, което работеше в моя полза. Какво вяло бъдеще за невеста от няколко месеца!

Като научиха за случая, родителите на съпруга ми много се разтревожиха. Те живеяха в Цион сити, Илинойз, при д-р Доуи, където бяха видели много чудеса. И те моментално извикали сина си. Получавайки съобщението им, той се качил в колата си и карал 1000 км обратно до Портланд, спирайки само покрай магистралата да подремне за минути.

Сега той стоеше до леглото ми. С истинска вяра и решителност Гордън ме окуражи в Господа и предложи да прекарам останалата част от деня “в подготовка на сърцето си” и тогава той щеше да се моли за моето изцеление.

Аз плаках и се молих пред Бога, изповядвайки всяко неверие и искайки от Бога да ми посочи всеки пропуснат грях. Писанието в 1 Йоан 3:21 изскочи в душата ми: “Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, ние имаме дръзновение спрямо Бога...”.

Не чувствах осъждане в себе си. Вече бях готова за молитва. Гордън се моли няколко минути за мен и после заедно започнахме да благодарим на Бога за това, че ни е отговорил на молитвата. Не се забеляза моментална промяна, но аз стоях здраво на изцелителните

обещания. Станах, направих няколко крачки и отново легнах. Повторих това няколко пъти през деня.

На третия ден бяхме отново на път за Билингз, Монтана! След месец, почти напълно се възстанових и можех да поема задълженията си в църквата и в дома си. През годините, с кратки почивки през следобедите, водех доста активен живот, с много натоварвания и задължения.

“Христос ни освободи от проклятието на закона” (Гал.3:13). Второзаконие 28:22 ни казва, че част от това проклятие е охтиката, т. е, туберкулозата. Слава на Бога! Колко съм щастлива днес, че при първата атака на Сатана да прекърши живота ми, аз се обърнах към нашия семеен Лекар и никога повече туберкулозните симптоми не се върнаха!

ИЗРАСТЪК ВЪРХУ ГЛАВИЧКАТА НА КАРОЛ

През 1940 г. се роди първото ни дете - Карол. Пухкаво и напълно здраво бебе! Колко щастливи бяхме двамата! Но на втория ден, когато поставих ръката си под главичката ѝ, с изненада открих голяма, колкото петдесетцентова монета, топка. Имах чувството, че е нещо сериозно. Но съмнението отстъпи място на вярата и ние ежедневно благодаряхме на Бог за отговора. След известно време забравих за това.

Един ден, доста по-късно, когато миех косата ѝ, не намерих дори и следа от израстъка! Днес дъщеря ни следва в колеж и се справя отлично. Отново нашият семеен Лекар ни се притече на помощ!

РАКОВИ СИМПТОМИ

Когато Карол беше на две години, започнах да чувствам бодежи и горене по тялото си. Бяхме на мисионерска работа - постоянно на път. Знаете, че ако малките неразположения не са в състояние да ни спрат да вършим ежедневните си задължения, ние не поставяме сериозно проблема си пред Бог. Но минаха седмици, и аз започнах да ставам все по-зле. Сънят ми се наруши и много често стисках зъби в отчаяние. Казах на съпруга си, че ако Бог не се намеси, ще трябва да изоставя работата. Наша близка медицинска сестра ни каза, че оплакванията ми ѝ приличат на оплаквания на раково болен и тя предложи веднага да си направя изследвания.

Същата вечер съпругът ми обяви изцелителна служба и подкани тези, които желяеха да се молят за тях, да прекарат следващите два

дни в пост. За това време аз останах насаме с Бог и после се включих в молитвената верига, но никаква промяна. Имах само Божиите обещания, но това беше достатъчно! През нощите, когато атаките идваха върху тялото ми, аз изгонвах дявола в името на Исус. И както тъмнината се отдръпва под напора на утринните лъчи, така по едно време дойде едно сладко отпускане, и аз имах увереността, че победата беше спечелена. Великият Лекар беше тук и аз бях напълно изцелена!

КРИВОГЛЕДСТВО

През 1943 г. се роди Джилберт - по-големият ни син. След няколко седмици, когато красивите му, големи кафяви очи трябваше нормално да се фокусират, забелязахме, че те се събираха. Като го наблюдавахме ден след ден, разбрахме, че очите му са безнадеждно кривогледали. Когато той стана на две години, зеницата на едното му око слезе толкова надолу, че се виждаше само бялата част. Мнозина ни съветваха да предприемем лечение или операция.

Битката беше дълга. Сигурно хиляди пъти сме благодарили на Бог за отговора.

Днес, когато разказваме за този велика победа, трудно ни вярват, но има снимки, които показват как е изглеждал нашият син преди изцелението. Ние имахме връзка с Божествения офталмолог, който казва, “да не бъдете лениви, а да подражавате на онези, които чрез вяра и търпение наследяват обещанията” (Евр. 6:12).

ПЪТНИЯТ ИНЦИДЕНТ

Една нощ, когато се връщаме у дома от църква, чух задната врата на колата ни да се отваря. Когато се обърнах, видях Карол, която беше на 5 г., да губи равновесие, като се опитва да я затвори. Тъй като седях отпред и държах Джилберт, не можах да я хвана и тя падна от вратата с остър писък, точно когато колата взимаше завой.

Удряйки спирачките, съпругът ми се втурна към нея пръв. Тя лежеше, треперейки, на тротоара. Беше се плъзнала на пътя по лице и то беше окървавено. Бързо я откарахме у дома. Тя цялата се тресеше в конвулсии. От устата ѝ течеше кръв.

Излишно е да ви казвам, че ние викахме мощно към нашия Бог и цяла нощ баща ѝ бдя над нея.

От всичко това не ѝ останаха белези и една седмица по-късно ние присъствахме на приятелско събиране в църквата на сестрата на Гордън и нейния съпруг Нол. Лицето ѝ беше почти изцяло изцелено и

нова бебешка кожа покриваща раните. Великият Хирург бе извършил красиво изпълнение на пластична хирургия!

АНГЕЛСКА ЗАЩИТА

Когато Джилберт беше на четири години, ние живеехме в красивия планински курорт Ашланд, Орегон, в съседство с голяма газова станция и сервиз, който обслужваше огромни камиони. Един ден, Джилберт коленичил на пътя да върже играчката си към гумата на велосипедчето си. Внезапно, докато служителят на станцията се усетил, един от онези огромни камиони започнал да се движи назад, в посока към детето ни. Мъжът започнал да крещи, но поради шума шофьорът не го чул и продължавал на заден ход. Служителят сложил само ръцете си върху лицето, чувствайки, че детето ще бъде премазано. Но в тази част от секундата, шофьорът, не се знае по каква причина, заковал спирачките. Служителят от сервиза изтичал към Джилберт, който в това време се оплаквал, че “този стар камион му скъсал чорапа”. Камионът наистина скъсал чорапа на детето, но без да го нарани!

Още няколко сантиметра и момчето ни щяло да бъде прегазено! Но ние, още в началото на деня бяхме предали детето си на Бог, Който всяка секунди бди над нас!

СМЪРТОНОСНИЯТ ЦИРЕЙ

След като напуснахме църквата в Ашланд, започнахме да издаваме “Гласът на изцелението” и се преместихме да живеем в Дълбокия Юг, в красивия Шривпорт, Луизиана.

Но съпругът ми често служеше на евангелски събрания. Веднъж той отиде в Балтимор, където трябвало да прекара дълги часове в мрачната чакалня на летището. На следващата вечер проповядвал до късно, за да помогне на свой приятел - служител, но забелязал грапавост в гърлото си и усетил болки във врата, които ставали все по-болезнени през следващите дни. Когато дошло време да се връща вкъщи, вече чувствал страшни болки във врата. Спирайки в Мемфис, Тенеси, съпругът ми набързо отишъл да се прегледа. Лекарят открил много опасен цирей на върха на гръбначния стълб и го накарал веднага да отиде в болницата и да се оперира. Гордън му казал, че трябва да продължи пътуването си до Шривпорт. Докторът се съгласил, но само при условие, че веднага щом се прибере, ще отиде на лекар. Съпругът ми го уверил, че още с пристигането си у дома веднага щял да се свърже със семейния ни Лекар.

Когато се прибрах от офиса, го намерих да лежи на дивана - с лице, изкривено от болка. Все пак, не проумях веднага сериозността на състоянието му. Ние се молихме, но за няколко дни отзад вратът му се бе така подул, и циреят бе станал голям, с червеникаво-тъмен връх. Приятелите, които се отбиваха у нас, споделяха, че циреят можел да предизвика натравяне на кръвта. Близък приятел доведе един много добър лекар, който ни посъветва веднага да се пристъпи към операция, тъй като поради мястото на цирея имало опасност от гръбначен менингит.

Още щом се прибра вкъщи Гордън ме накара да му донеса от офиса една медицинска книга, за да научи какво точно представлява циреят. Там пишеше: "Много болезнена и опасна инфекция, често и във врата, предизвикваща голямо изтощение; от натравянето - често последва смърт." Когато почетох това, реших, че той няма нужда от подобно "поощрение" и всяка вечер пропусках да донеса тази книга.

Но сега, когато го наблюдавах, изтощен и мълчалив, с очи, вперени в стената през повечето време, си мислех: не трябваше ли да отиде в болница? Той избра да остане у дома. Лекарят каза да слагаме топли кърпи на врата му, които щели да успокоят болките. В същото време аз отчаяно се държах за Бога.

Накрая, след като всичко беше от лошо по-лошо, нещо започна да просветлява. Отговорът беше в нашите сърца и ние знаехме, че Бог ни бе чул. След няколко часа циреят се раздели на няколко глави, които изведнъж се пръснаха и от всяка изтече гной, колкото пълна чаша.

След четири дни съпругът ми беше в Божия дом, прославяйки великия Освободител!

“ДЯСНОТО ОКО НА ВАШЕТО МОМЧЕ Е СЛЯПО!”

През 1952 г. "Гласът на Изцелителните служби" се премести в Далас, търговския център на Юга, идеално място за мисионери. Настанихме се в нашата къща, децата тръгнаха на училище, а ние се захемем с Божията работа.

Една вечер, след като бяхме привършили с вечерята, по телефона ми се обади училищната медицинска сестра, за да ми съобщи нещо за по-малкия ни син - Денис, който тогава беше на осем години. Тя каза, че е следяла дясното му око близо шест седмици, и че още при първия преглед, то се оказало сляпо. Тъй като децата в тази възраст харесват да са с очила, особено ако някой от класа се появи с нови очила, привлича много вниманието им, затова каза тя, е изчакала шест

седмици и отново го е прегледала. Преструвайки се, че е забравила кое е невиждащото око, му каза: “Първо до прегледаме здравото око”, като покрила лявото око. Той моментално отсякъл, че лявото око му е здравото. Тя му каза, че друго е записала на предишния преглед и се престорила, че той сега я заблуждава: “Пред мен е картата ти. Май че грешиш.” Той отново се противопоставил. Така тя се убедила в искреността му и направила още един подробен преглед.

Медицинската сестра беше сигурна, че детето е почти сляпо с дясното око. “Да се е удрял някога силно с топка или да е паднал зле?” - питаше тя.

Ние се объркахме и не знаехме какво да мислим. Сестрата настояваше да му направим рентгенова снимка на очите, защото можело да е “нещо сериозно”. Веднага си спомних за един приятел, който неотдавна изгуби зрението на едното си око от тумор! След това беше опериран, но му извадиха болното око с надеждата другото да не се афектира. Можеше ли такъв да е случаят и с нашето дете? Или може би го очакваше пълна слепота?

Проверихме зрението му и се оказа, че окото бе наистина сляпо, както бе открила сестрата. Бързо изтичах при съпруга си. Той ме успокои, като каза, че трябва да се доверим на Бог.

Една неделна вечер аз и децата отидохме на съживителна служба в църквата на Пълното благовестие, водена от един от нашите евангелисти. Оформил се молитвена верига. Аз извиках малкото ми момче, което почти заспаваше на един стол. То няколко пъти поклати глава и отказа да дойде за молитва. Но изведнъж, както тихо се молех, го видях да става полека и да се промушва назад към края на опашката, която беше много дълга. Само едно дребно момиченце беше след него.

Евангелистът се молеше за всички хора поотделно и се умори много. Когато дойде до нашето момче, той каза някак набързо: “Боже, излекувай това малко момче” и го подмина. Като че ли съвсем по човешки! Аз бях разочарована и си мислех: “Той дори не го попита какво му е! И каква кратка молитва!” Но, когато се връщяхме с колата у дома, почувствах вина и се покаях за своя негативен извод.

Както влизахме у дома, попитах Денис: “Господ излекува ли те?” Той ме погледна учуден, като че ли го питам нещо излишно: “Да.” Заведох го в спалнята, заключих вратата и му посочих една голяма цифра от календара, като захрих здравото му око. За моя изненада той без затруднение четеше цифрите. След това взех Библията - и от нея

четеше свободно. Опитах и с един Нов завет с много ситен шрифт. Той прочете от него малко.

В присъствието и на останалите от семейството проведохме същите тестове. Прославяхме Бога за това, което бе извършил! Обръщайки се към Денис, му казах: “Утре сутринта преди училище ще ти дадем да почетеш от малкия Нов Завет.”

На сутринта зрението му беше още повече подобро. На втората сутрин пропусна само няколко думи, а на третия ден, слава на Бога, виждаше ясно всяка буква!

По това време преместихме Денис в друго училище, на четири блока от дома ни. Знаейки, че новата медицинската сестра ще получи всички стари здравни данни, уредих при нея час за очен преглед на Денис. Тя го прегледа, като каза, че зрението му е нормално. Но когато извади картоната му, беше объркана. “Какво става тук? Не разбирам нищо...” - възкликна тя. Тогава аз ѝ свидетелствах за изцелението, но тя беше категорична: “Такива неща не могат да станат. Трябва да е имал временна слепота, която сама се е коригирала.”

Колко е тъжно, че някои хора не искат да отдадат слава на Бога!

Тогава позвъних на предишната сестра и я осведомих, че след прегледа на Денис се установи, че зрението му е нормално. Разказах ѝ как той беше изцелен. С благодарност, че съм я потърсила, тя каза: “Не е ли чудесно! Вярвам ви за всяка дума!”

Докато пишех, попитах Денис, който е вече на 13 г., кое беше невиждащото око. Той ми отговори: “Не мога да си спомня. Виждам идеално и с двете очи.” Нашият семеен очен Лекар бе дошъл на помощ!

ЗАУШКИ!

Преди шест години си продадохме къщата, за да открием фонд и да построим печатницата “Христос за Нациите”, така че по-ефективно да можем да печатаме милиони книги и списания за освобождение. Пренесохме се в апартамент, близо до офиса. (Местенето винаги е трудно нещо, особено с три деца.) Уморена си легнах в края на “паметния ден” и заспах дълбоко. На следващата сутрин се събудих добре отпочинала, и хвалейки Бога за сладкия мир, който дойде след извършеното дело. Ние сторихме това, което чувствахме, че Той иска от нас.

Бях будна само от няколко минути, когато Джилберт влезе в стаята със силно подпухнало лице. Когато го попитах какво е станало, той

каза: “Може да е заушки. Играх на улицата с Бач, и знаеш ли, той е болен от заушки вече три седмици.”

Не, не знаех, че Бач има заушки! Сега пък семейството ни бе повалено от заушки! Сатана просто нямаше да спечели с тази стратегия! Бяхме му много ядосани и със съпругът ми започнахме да се молим. След няколко часа подпухването намалая, треската напусна детето, то яде нормално и игра през целия ден, докато ние пеехме възхвала на Бога. Нашият семеен Педиатър бе излекувал малчугана!

Минаха няколко седмици и съпругът ми отново бе по работа извън града. Един ден забелязах, че челюстите ме боляха, когато дъвчех. Неразположението нарастваше особено вечер. В неделя се върнах от църква със силно главоболие. Мислех си, че като си отспя, ще ми мине и затова направо си легнах. Но след няколко часа се събудих със страхотна треска. Болеше ме врата и усещах, че съм прихванала заушката на Джилберт. Застанах на колене сама в леглото си и припомних на дявола, че е изгубил първата битка, и според Божието слово ще загуби и втората. Отново и отново цитирах обещанията на Бог на глас, докато децата спяха дълбоко в съседната стая. Накрая и аз заспах, а когато се събудих, цялата бях обляна в пот. Треската бе намалаяла и аз бях добре. Нашият семеен Лекар, Който никога не се уморява, никога не е толкова зает, че да няма време за нас, бе отговорил на повикването посред нощ. И аз бях излекувана!

“ТОЗИ, КОЙТО ЖИВЕЕ В ТАЙНОТО МЯСТО”

Веднъж, когато Джилберт беше на петнадесет години и се връщал следобед от колежа (с него били и други момчета, тичащи за автобуса, спрял заради тях на оживената улица “Джеферсън”), той не забелязал насрещната кола, която приближавала с голяма скорост. В този момент, когато Джилберт видял, че няма да избегне удара, направил отчаян скок. Колата профучала край него и чудно как закачила само куфарчето с тропета, който той носел, като го запратило надалеч. Когато той го вдигнал - нито куфарчето, нито тропетът били повредени.

Джилберт ни разказа всичко това и ние му напомнихме, че още като дете е посветен на Бога. Също му припомнихме и деня, когато получи тропета, и когато цялото ни семейство коленичи в молитва, за да посвети инструмента на Бога. Колко чудесно и вярно е словото от псалмите: “Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе, да те пазят

във всичките ти пътища; на ръце ще те дигат, да не би да удариш о камък ногата си...”

Чудя се как хората живеят без Бога? Наистина е чудно! Мнозина въобще не доживяват срока си, а просто си умират рано. Дори животът на някои предани християни е скъсен поради липса на знания за Божествената изцелителна сила. Намирам за престъпление да знаеш посланието за Божественото изцеление и да не го споделиш с умиращия свят.

През двайсетте и две години на нашия брак, като изключим времето, когато нашите три деца бяха родени, разходите ни за медицински услуги са били около 25 долара, в които влиза задължителното имунизирание при пътуване в чужда страна. В същото време от предишните страници сте разбрали, че Сатана не ни е оставил нито за миг без предизвикателства. Преди няколко седмици бях на една опашка в супермаркета и станах свидетелка на следния разговор. Един мъж каза на друг: “Знаеш ли, повечето от заплатата ми през последната година отива по доктори”, на което другият отговори: “И при мен е така. Семейството ми не страда от нищо друго така, както от сметки за лекари и болници през цялата година. Излиза, че работя само, за да издържам докторите.”

Вярно е, че лекарите вършат благородна работа и при положение, че голямата част от света не познава Божиите обещания за изцеление, наистина тяхната работа е много ценна. Но колко по-добре е за вас да инвестирате своите средства в разпространението на Евангелието и спасението на душите, като по този начин влагате съкровища в небето и спестявате много пъти болката от операции и продължителни лечения, заедно с хилядите долари разноски чрез нашия личен Лекар - Доктор Исус! Ние можем да кажем от опит: вярно е Неговото слово в Псалом 103:3 “Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести...”

БОЖЕСТВЕННОТО ИЗЦЕЛЕНИЕ ДЕЙСТВА

Не мисля за нужно да допълвам свидетелството на съпругата ми, освен да кажа, че всичко, което тя сподели, е истина. Божественото изцеление действа! Ще резюмирам, обаче, уроците, които научихме, минавайки през тези изпитания. Вярно е, че някои бяха тягостни, но като ги изключим тях, през останалото време сме се радвали постоянно на добро здраве. Искрено ще кажем, че болестта е имала най-незначителна роля в живота ни. И когато идваше, намирахме

непроменимия Христос, великия Лекар, винаги до нас, за да ни освободи от нея. Ако се решиме да ви доверим сърцата си, то е да помогнем и на други да се радват като нас на великите привилегии на Божественото здраве.

ПЕТ ВАЖНИ СЪВЕТА

Наистина много по-лесно е да получиш и задържиш благословието за здраве, отколкото постоянно да търсиш изцеление от едно или друго заболяване, след като вече то е дошло. Ще отбележа накратко някои от важните наставления, които сме научили.

1. В случая, когато съпругата ми бе съборена от туберкулоза, беше явно, че тя физически се бе претоварила. Много християни правят това. Под тежестта на работата, колко пастори и пасторски съпруги се преуморяват, пропускат да почиват достатъчно и резултатът е свръхизтощение. Такъв беше случаят с Епафродит (Фил. 2:25-30).

Бяхме много щастливи, когато съпругата ми беше излекувана с невероятна лекота, като се има предвид сериозността на състоянието ѝ. Но ние разбрахме, че тя трябва да се грижи за тялото си. Оттогава всеки следобед тя си почива за кратко време. Резултатът е, че сега тя може да върши много повече работа и я върши много по-добре, отколкото по времето, когато не отделяше време за почивка.

2. В случая с раковите симптоми: Когато нямаше явна промяна в състоянието ѝ, след като се беше молила за това, съпругата ми можеше да каже като много други хора: “Ето, аз не съм изцелена, защо да се моля?” Ако тя бе изповядала неверие, нямаше да получи освобождение. Но с вяра и изповядването на Божието слово, че е истина, защото Бог го бе вече извършил, нейното изцеление дойде и симптомите повече не се появиха.

3. В случая с кривогледството: Трябваше да стоим зад обещанието дълго време, но накрая отговорът дойде и очите на Джилберт, които не бяха толкова силни, както на повечето здрави хора, преживяха удивително чудо.

4. Във връзка с премеждията, които се сполетяха децата ни, си направихме следното заключение: Християнин, който иска да бъде победител, не трябва да пропуска нито ден, без да остави децата и цялото си семейство в ръцете на Бога. “Ангелът на Господа следи около тях, които му се боят и ги освобождава” (Псалом 34:7). Не можем да бъдем нащрек 24 часа на ден, но можем да предоставим семейството си да бъде пазено от Бог, “Чиито очи никога не се затварят и не спят.”

5. В случая с изцелението на сляпото око на Денис, ни беше изявена една много важна истина. Исус каза: “Ще полагат ръце на болни и те ще се оздравяват”. Но не всеки може да повярва, че това е толкова лесно и просто. Много хора искат да чуят една “хубава” и дълга молитва, и ако евангелистът не направи това по начина, по който те са си представяли, се разочароват и не полагат усилие, за да повярват. Денис, обаче, вярваше, че когато евангелистът го докосне, той ще бъде изцелен. И стана точно така!

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Болестите са едни от най-сериозните удари срещу семейството
2. Болестта често атакува без предупреждение.
3. Болестите са врагове на човешкия род.
4. Нашият семеен Лекар
5. Птомаиновото отравяне
6. Два важни урока
7. Майка ми бе изцелена от рак
8. Женитба
9. Кошмарната туберкулоза
10. Израстък върху главичката на Карол
11. Ракови симптоми
12. Кривогледство
13. Пътният инцидент
14. Ангелска защита
15. Смъртоносният цирей
16. “Дясното око на вашето момче е сляпо”
17. Заушки
18. “Този, който живее в тайното място”
19. Божественото изцеление действа
20. Пет важни съвета